

Pere Tapias: «M'agradaria que la gent em recordés com un home que sempre ha valorat els altres»

Avancem un fragment de l'entrevista pòstuma que sortirà publicada a la revista Enderrock del mes de maig | Joaquim Vilarnau conversa amb l'home del bigoti

Pere Tapias | Xavier Mercadé

Des de quan portes gorra?

La primera gorra que em vaig posar me la va deixar el **Xesco Boix**. Va ser un dia en què ell feia la primera part del recital i jo la segona. Quan va acabar, li vaig demanar que em deixés la gorra. I vaig sortir amb la gorra del **Xesco**. Després del concert li vaig tornar però ja em vaig quedar rumiant el tema de la gorra. Ho devia explicar als amics i un dia me'n van regalar una. I des d'aleshores que la porto. Si la gent es fixa en els discos, la gorra va començar a sortir a partir de *Passeig del Carme*, l'any 1980. Ara en dec tenir tres o quatre perquè se me n'han fet malbé moltes. La majoria me les han regalat. Només n'he comprat una, a la Bretanya; va ser una veritable *casquette armorique*.

I el bigoti?

També n'he portat sempre. Al primer disc ja surto amb bigoti a la caràtula. És curiós perquè tothom em parla de la moto i de la gorra i ningú del bigoti.

Quina és l'última cançó que has fet?

Són les que he fet en directe per Catalunya Ràdio. Al llarg de la meua vida n'he escrit i interpretat

moltíssimes, ja n'he perdut el compte. Moltes ni tan sols estan donades d'alta a la SGAE. El que més greu em sap és que, ara per ara, encara no he pogut agrupar tots els meus discos en un recopilatori. Hi va haver un intent, que es va dir *Àlbum de terrissa*, que són quatre cedés i que va editar DiscMedi l'any 2007, però es va haver de retirar abans de posar-lo a la venda per problemes de drets. És una pena.

Consideres que a Pere Tapias la gent se l'ha pres seriosament?

En part sí i en part no. A partir de *Passeig del Carme*, l'opinió sobre **Pere Tapias** va canviar. La cançó "Passeig del Carme V" és ara un dels himnes de Vilanova. Fins llavors era el de la broma, tot i que això em permetia dir més animalades i no passava res. Deia acudits quan pujava a l'escenari, i que no estaven preparats. Un cop vaig dir que els boscos de Catalunya eren com el cava: n'hi havia de semibrut, brut, cremant i gran cremant. Ho deixava anar entre cançó i cançó. O deia: "Acabem de rebre un telegrama del conseller de Cultura que diu: ?Endavant amic **Tapias**, segueix amb l'exposició. L'hem vista i ens ha entusiasmat".

Aquí hi ha molta mala llet!

Sí, però la gent ho entenia! Mai ningú no em va dir res per aquests comentaris.

Ets una persona familiar?

Sí. Ara tinc 70 anys i dos néts, de 3 i 7 anys. Com que no m'he barallat amb ningú, si comptem la família de la mare de la meva filla i la de la meva dona actual, puc dir que la meva família és molt gran.

Has estat feliç amb la vida?

La vida té tres actes. El primer és el de recerca i dura fins als 25 o 30 anys. Després fins als 60 hi ha l'assentament, i finalment hi ha l'època de la dignitat. A la meva edat no has d'alliçonar ningú però has d'intentar que la teva experiència sigui útil per als altres.

Com t'agradaria que la gent recordés a Pere Tapias d'aquí a uns anys?

No ho sé. Jo puc pensar que la gent recordarà "La moto" i potser no és així. En tot cas, el que m'agradaria és que la gent em recordés com un home que sempre ha valorat els altres. La gent que va conèixer la meva mare encara la recorda perquè era una persona que valorava l'altra gent. A la societat actual això passa molt poc. Hi ha més ús de l'altre que no pas la seva valoració. Avui dia tot és comerç.

L'humor és una bona arma?

I tant! És l'escut que et poses per defensar-te. Això ho he après amb els anys. Quan era petit ja donava aquesta importància a l'humor. I ara, com a avi, el que valoro més és el caliu de la convivència.